

Žalm 92

Evangelium Lukášovo 19, 28-40

Vzal k sobě svých Dvanáct a řekl jim: "Hle, jdeme do Jeruzaléma a na Synu člověka se naplní všechno, co je psáno u proroků. Neboť bude vydán pohanům a budou se mu posmívat a tupit ho a plivat na něj, zbičují ho a zabijí; a třetího dne vstane." Oni však ničemu z toho nerozuměli, smysl těch slov jim zůstal skryt a nepochopili, co říkal.

Lukáš 18, 31-34

Boží pomoc a moc

Třikrát se náš Pán obrací ke svým učedníkům, aby jim řekl, co se chystá. Tři předpovědi utrpení, které nijak nezapadalo do představ o obnoveném Davidově království. Tak, jako rabíni odrazují třikrát od proselytismu (zapojení do židovského lidu), jako varují třikrát před manželstvím, tak Pán Ježíš varuje před tím, co jej čeká o Velikonocích roku 33. Učedníci mu však nerozuměli. Vůbec nevěděli, o čem je řeč.

Bylo krátce před jeho triumfálním vjezdem do Jeruzaléma, o kterém jsme četli v 19. kapitole. Tím spíš si musíme klást bolavou otázku: Proč to tedy vlastně Pán Ježíš učedníkům říkal? Bylo to proto, aby jim po vzkříšení došlo, co se to vlastně dělo. Takové svaté rozpominání, to by byl dobrý důvod. Díky tomu máme i evangelia. Když nám něco tvrdí kazatel, je to zcela jiná rovina vnímání, než když si sami sáhneme, sami zjistíme. Teprve pak názory přijmeme za vlastní a držíme. Ale bylo to všechno?

Dalším důvodem bylo také to, že Pán Ježíš učil svoje učedníky, že některé věci jsou na nich. Ale některé věci závisí na zjevení Ducha svatého, který když nezjeví, nemají šanci. První předpověď utrpení přichází po Petrově vyznání: Ty jsi Syn Boha živého, ty jsi Boží Mesiáš (Lukášovo evangelium 9, 20). V jiném evangeliu (Matouš 16, 16n) Petra Pán poučil, že mu to nezjevilo *tělo a krev*, ale Otec v nebesích. Není tedy možné chápat, že vše skončí na pomyslných židovských nebesích, v davidovském kralování – ale na kříži. A pochopit to nemůže *tělo a krev*.

A u toho chci zůstat. Jsou věci, které nám mohou dojít. A zase jsou věci, které nám nemohou dojít, musí je zjevit Duch svatý. Co však s těmi věcmi, které jsou na nás a jak s těmi, které na nás nejsou. Jak vyvolat Ducha svatého, jakým způsobem se k němu dostat a jak se donutit, abych udělal to, co udělat mám, co za mne nikdo neudělá? Jak?

Jak udělat to, co za mne nikdo neudělá? Navštívil jsem v minulých dnech Evropský parlament. To je bohapustá instituce. Proč? Protože tam křesťané naprosto nic nedělají. Jsou tam u výtahů plakátky – zvou na akce italských regionů, varují před AIDS, plakátky varují před přehlížením zvířat v Gaze, varují před táním ledovců, uhynutím zvířat – ale ani jeden tam neměl křesťanskou zvěst. Je týden před Velikonocemi. A co tam dělá velectěná evangelikální aliance se svou lobbystickou kancelář? Nic. Jsou to zřejmě stejní Eusexuálové, uhlazení, vymydlení, vyholení v dobrých oděvech a kostýmcích. Dělají od rána do noci na nějakých materiálech – ale nikde je vidět není. Ani katolíci na tom nejsou jinak. Bída!

Stejně tak na nás je práce! Jestliže tu je možnost práce s dětmi, mládeží, pohany-rouhači, pak se nesmí jen chodit do shromáždění, pasivně spotřebovávat. Ale musí se něco dělat!

Jde Vám krev do tváří! Co si to dovoluje!?! Copak neví, že od rána dřou? A to do večera!?! Jak to mám, prosím, stíhat, když je tu tolik práce? To je přeci neskutečná drzost! Od čeho si tu platíme kazatele?!

Tak kazatele si neplatíte, zatím jej stále z většiny platí státní rozpočet. A kazatel tu není proto, aby dělal za všechny. Musíme se na všem společně podílet. Je to tak, že musíme hledat Boží pomoc! Pán Bůh v tom, co je na nás, je plný Boží pomoci. Stojí za námi. Celé Staré smlouvě vévodí důraz na Boží pomoc, která je blízko každému. Jen čtème a snad nás to nabudí k tomu, abychom si o tu pomoc říkali s důvěrou, jakou má žalmista: *Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc? Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi. Nedopustí, aby uklouzla tvá noha, nedříme ten, jenž tě chrání. Ano, nedříme a nespí ten, jenž chrání Izraele. Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky.* (Žalm 121)

Jób ve svém hlubokém utrpení řekl úžasné souvětí: *U něho (u Boha) je moc i pohotová pomoc, patří mu, kdo chybuje, i ten, kdo svádí.* (12, 16) A Pán Ježíš se modlil na cestě kříže – na cestě, kterou musel jít sám, která byla na Něm, kterou nesměl opustit a vzdát – A Otec byl svému Synu pohotově na pomoc (Žalm 22). Proč by nebyl nám? V žehnání lidu Božímu zní: *Kéž ti v den soužení Hospodin odpoví, kéž je ti hradem jméno Boha Jákobova! Kéž ti sešle pomoc ze svatyně, kéž tě podepírá ze Sijónu!* (Žalm 20, 2n)

Ale co ta moc? Jsou věci, které by se nedaly poznat tak jako tak. Ježíš sice plakal nad Jeruzalémem, že mohl rozpoznat ten pravý čas, kdy je možné něco udělat a vyžádat si Boží pomoc. Duch svatý nežije v předsudcích o tom, co zvládneme. Je to krásné a úlevné. Pán Bůh po nás nechce, abychom spasili svět. My sice můžeme mnohé udělat. Ale nemůžeme zachránit sebe ani druhé. Ale je tu Boží moc. Velikonoce mají tu část, kdy Pán Ježíš v síle Boží pomoci dojde na kříž a tu druhou, která zní mocí vzkříšení, kterou Pán Ježíš vstává a kraluje všemu stvořenému. Nevím, co Pán Bůh připravil za nadpřirozený cíl každému z nás. Ale jsem přesvědčen, že ke každému křesťanskému životu dává Bůh nadpřirozené úkoly a také svou moc k jejich naplnění.

Co s tím? Jak se doberu pomoci? Jak najít Boží moc? Není jen pro ty, kteří vystudují, jsou zdraví a mají vyšší IQ?

Ale: My to přece víme! Není to nic zvláštního! Musím si znovu spravit řád svého života, musí v něm být místo pro modlitbu, Písmo, písně... A tu je zdroj Boží pomoci a moci. Říkejme si o ni a přijímejme ji. Proto je nám také prostřen dnes stůl s chlebem a vínem. Jsem přesvědčen, že společné stolování je zdrojem Boží pomoci a moci.

Amen

Na cestu: Efezským 6, 10-13, 24